

Sygn. akt VIII U 2467/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 października 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. W. prawo do emerytury, począwszy od 20 października 2014r.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt. VIII U 2467/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w Z. odmówił ubezpieczonemu T. W. prawa do emerytury

w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) w związku

z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia

w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A, bowiem ZUS uznał za udowodnione jedynie 7 lat, 3 miesiące i 9 dni takiej pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z przedłożonymi przez niego świadectwami i zaświadczeniami oraz zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych w całym okresie zatrudnienia w (...) w G. od 2 czerwca 1986r. do 26 marca 1993r., w (...) Sp. z o.o. w G. od 8 marca 1993r. do 31 grudnia

1993r. oraz w (...) Sp. z o.o. od 1 sierpnia 1994r. do 24 czerwca 1995r. Tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, a dodatkowo podniósł, że do okresów pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył odwołującemu zatrudnienia

w Państwowym Ośrodku (...) w P. od 23 lutego 1973r. do 27 lipca 1974r. na stanowisku monter, w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. od 1 września 1975r. do 31 grudnia 1978r. na stanowisku spawacza – mechanika, w (...)

w G. od 2 czerwca 1986r. do 31 grudnia 1992r. i od 29 stycznia 1993r. do 26 marca 1993r. na stanowisku ślusarza – spawacza oraz w (...) Sp. z o.o. od 1 sierpnia 1994r. do 24 czerwca 1995r. w charakterze spawacza, monter, z uwagi na brak świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach u tych pracodawców. Nadto ZUS do takiego rodzaju pracy nie zaliczył zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w G. od

8 marca 1993r. do 31 grudnia 1993r. na stanowisku spawacza – ślusarza, z uwagi na fakt, iż w tym czasie był zatrudniony łącznie na 2 stanowiskach, zaś praca wykonywana na jednym z nich nie jest zaliczana do pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony T. W., urodzony (...) w dniu

16 września 2014r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 20 października 2014r.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, z tym, że w ocenie ZUS udowodnił jedynie 7 lat, 3 miesiące i 9 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS w dniu 24 października 2014r. wydał decyzję odmowną.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych, zatrudnienia w okresie od 23 lutego 1973r. do 27 lipca 1974r. na stanowisku monter w Państwowym Ośrodku (...) w P., w okresie od 1 września 1975r. do 31 grudnia 1978r. na stanowisku spawacza – mechanika w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D., w okresie od 2 czerwca 1986r. do 31 grudnia 1992r. i od 29 stycznia 1993r. do 26 marca 1993r. na stanowisku ślusarza – spawacza w (...) w G. oraz w okresie od 1 sierpnia 1994r. do 24 czerwca 1995r.

w charakterze spawacza, monter w (...) Sp. z o.o., z uwagi na brak świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach u tych pracodawców, jak również w okresie od 8 marca 1993r. do 31 grudnia 1993r. na stanowisku spawacza – ślusarza w (...) Sp. z o.o. w G., z uwagi na fakt, iż w tym czasie był zatrudniony łącznie na 2 stanowiskach, zaś praca wykonywana na jednym z nich nie jest zaliczana do pracy w warunkach szczególnych.

W postępowaniu przed Sądem ubezpieczony, po ostatecznym sprecyzowaniu, domagał się uznania z pracę w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia w (...) w G., (...) Sp. z o.o. w G. oraz (...) Sp. z o.o., z wyłączeniem pobieranych w tym czasie urlopów bezpłatnych.

W toku procesu Sąd ustalił, iż Przedsiębiorstwo (...) w G. było przedsiębiorstwem zajmującym się świadczeniem usług na rzecz innych firm posiadających na wyposażeniu kotły i piece przemysłowe, w zakresie napraw i remontów tych pieców oraz ich infrastruktury. Pracownicy tej firmy byli delegowani do pracy w hutach, stalowniach, elektrowniach i ciepłowniach, gdzie przy użyciu technik spawalniczych wykonywali prace remontowe i naprawcze. Ubezpieczony w trakcie pracy w tej firmie był kierowany do pracy w hutach (...), do (...), a także do elektrowni w Ł. i w R.. W tym czasie ubezpieczony, niezależnie od powierzonego mu stanowiska, faktycznie przez pełne dniówki robocze

zajmował się wyłącznie pracami spawalniczymi przy wymianie konstrukcji stalowej samych pieców przemysłowych, metalowych części ich obudów oraz rurociągów technologicznych współpracujących bezpośrednio z tymi piecami. W szczególności zajmował się wycinaniem starych elementów, przycinaniem nowych, ich montażem i zespawaniem w całość. Wszystkie te czynności odbywały się w technice spawalniczej, bowiem wycinanie i przycinanie elementów metalowych odbywało się przy użyciu palnika acetylenowego, z kolei montaż polegał na wstępnym połączeniu przyciętych elementów, za pomocą spawów punktowych przy użyciu spawarki elektrycznej. Ubezpieczony nie był w tym czasie kierowany do innych prac niż spawalnicze.

Następnie ubezpieczony zatrudnił się w (...) Sp. z o.o.

w G., które było następcą poprzedniego pracodawcy. W trakcie pracy w tej firmie ubezpieczony został skierowany do pracy w Czechach do miejscowości F., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, zajmował się wykonywaniem konstrukcji stalowych. Tak jak w poprzednim spornym okresie, wszelkie prace odbywały się wyłącznie w technice spawalniczej. Mianowicie palnikami acetylenowymi wycinał elementy stalowe, łączone następnie spawami punktowymi, które ostatecznie łączył w całość spawami ciągłymi. Również i w tym okresie nie był kierowany do innych prac niż spawalnicze. Wprawdzie pracodawca przypisał mu dodatkowo funkcję brygadzysty, jednak w rzeczywistości funkcja ta ograniczała się jedynie do pełnienia roli osoby odpowiedzialnej za pracę brygady, ze strony firmy kierującej pracownikami do pracy w Czechach. Faktycznie rozdział pracy dla poszczególnych pracowników, jej rozliczenie i sprawdzenie jakości tej pracy, wykonywał brygadzysta czeski.

(...) Sp. z o.o. była firmą kierującą swoich pracowników, celem wykonywania przez nich prac na rzecz innych podmiotów za granicą. W szczególności ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w tej firmie został skierowany do pracy w stoczni

w B.. W tym czasie, z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawalnicze polegające, tak jak w poprzednich spornych okresach, na wycinaniu elementów stalowych za pomocą palnika acetylenowego, ich wstępnym szepieniu spawami punktowymi i finalnym połączeniu ciągłymi spawami, za pomocą spawarki elektrycznej. Prace te wykonywał przez pełne dniówki robocze i nie był kierowany do innych prac.

Warunkami szkodliwymi na tym stanowisku pracy były: wysoka temperatura, zapylenie, zadymienie i hałas pochodzące od samego procesu spawania.

Razem z ubezpieczonym w spornych okresach pracowali W. S. – spawacz w (...) w G., Z. R. – spawacz w (...) w G., w (...) Sp. z o.o. w G. i w (...) Sp. z o.o., a także S. P. – spawacz w (...) Sp. z o.o.

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, zeznań świadków W. S., Z. R. i S. P. (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 15 kwietnia 2015r. minuty od 4.54 i nast.), wyjaśnień odwołującego (zapis nagrania protokołu z rozprawy w dniu 15 kwietnia 2015r. minuty od 41.09 i nast.), a także akt osobowych ubezpieczonego dołączonych do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy.

W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i samego ubezpieczonego, gdyż są spójne, przekonujące i wzajemnie się potwierdzają, a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego jest zasadne.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) w powiązaniu

z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem OFE. Kwestie te nie były sporne.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył mu do takiej pracy jedynie 7 lat, 3 miesiące i 9 dni takiej pracy.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd przyjął, że ubezpieczony posiada wymagany 15 letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że ubezpieczony, z wyłączeniem okresów korzystania z urlopów bezpłatnych, wykonywał stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia w (...) w G. od 2 czerwca 1986r. do 26 marca 1993r., w (...) Sp. z o.o. w G. od 8 marca 1993r. do 31 grudnia 1993r. oraz w (...) Sp. z o.o. od 1 sierpnia 1994r. do 24 czerwca 1995r.

We wszystkich tych okresach ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie przy pracach spawalniczych. Bez znaczenia na taką ocenę jego pracy pozostaje, że pracodawcy przypisali mu również funkcję

ślusarza, monter, czy brygadzysty. Faktycznie było to jedynie formalne przypisanie funkcji, bez równoczesnego rzeczywistego wykonywania takich obowiązków. Faktycznie prace ślusarskie, tj. wycinanie elementów stalowych odbywały się wyłącznie w technologii spawalniczej, bo przy użyciu palnika acetylenowego. Również prace monterskie polegały na wstępnym połączeniu przyciętych elementów spawami punktowymi, za pomocą spawarki elektrycznej. Natomiast funkcja brygadzysty w istocie ograniczała się wyłącznie do figurowania w dokumentacji jako osoba odpowiedzialna za pracowników z ramienia firmy kierującej do pracy za granicą, bowiem faktyczny rozdział prac, nadzór nad ich wykonaniem oraz ich rozliczenie, wykonywał w tym czasie brygadzysta czeski.

Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym wymienione zostały w wykazie A, dział XIV, poz. 12, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Bez znaczenia pozostaje, że niektórzy pracodawcy nie wystawili mu świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych oraz, że organ rentowy nie uwzględnił mu zapisów wystawionego mu przez jednego z pracodawców świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr (...)).

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe rozważania, należało uznać, że T. W. legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. 15 letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Wobec faktu, że chwilą ukończenia wieku 60 lat ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki uprawniające go do wcześniejszej emerytury, Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 20 października 2014r.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek